

Oversættelse.Bilag 7.**Det internationale Hjælpearbejde og dets Organisation.****Folketingsmand, fhv. Forsvarsminister Ole Bjørn Krafts Tale i 2. Udvalg  
den 14. November 1946.**

Den Sag, vi i Dag behandler, omfattes med den mest levende Interesse af den danske Delegation. Det er vor Opfattelse, at det er bydende nødvendigt, at der træffes en positiv Beslutning, og at vi enes om en Plan, der kan formidle det paakrævede Hjælpearbejde og dermed vise, at de Forenede Nationer ikke blot kan diskutere, men ogsaa handle.

Mr. Laguardia, hvis Tale forleden har vakt Opmærksomhed over hele Verden, har forelagt en saadan Plan. Vi er rede til at diskutere den i Enkeltheder og til at forhandle om Ændringer, for vi er enige i Mr. Laguardias grundlæggende Betragtning, at det er et Spørgsmaal, der vedrører de Forenede Nationer, og at det er af Betydning, at de Forenede Nationer kan træffe Beslutning i Spørgsmaal, der berører Folkenes Liv og Fremtid.

Lad os tænke os, at vi besluttede at lade Sagen falde, standse UNRRAs Arbejde, som det er vedtaget, og derefter rejste hjem, overladende til de enkelte Lande at hjælpe eller ikke hjælpe uden organiseret Samarbejde. Vilde Sagen dermed være afsluttet? Kunde vi slaa os til Ro, optaget af vore hjemlige Problemer? Jeg tror det ikke. I Løbet af meget kort Tid vilde foruroligende Meddelelser om Nøden og Hjælpeløsheden rundt om i Verden begynde at indløbe. Maaske vilde vi forsøge at stoppe Vat i Ørerne for ikke at høre om visse ubehagelige Ting. Raabet fra de Lande, der er i Nød, vilde blive højere og højere. De vilde trænge ind i selv de mest tillukkede Regeringskontorer og kræve at blive hørt, deres Sag behandlet. Og Folkene vilde høre Raabet om Hjælp. Pressen vilde berette om, hvorledes Krigens ødelæggende Virkninger fortsættes i Verden, at den bliver ved med at dræbe og ødelægge Menneskets Lykke. Det vil ikke blive uden Virkning. Menneskenes Hjerter er endnu ikke helt forstenede.

Spørgsmaalet vilde leve videre. I alle Lande vilde varmhjertede Mennesker med Tilslutning af et overvældende Flertal i Folkene kræve, at Regeringerne foretog sig noget. Det vilde blive nødvendigt at sætte Hjælpearbejdet i Gang i de forskellige Lande, men det vilde blive en utilstrækkelig Hjælp. De enkelte Landes Aktioner vilde gribe ind i hinanden. Nogle Lande vilde maaske blive hjulpet til Overmaal, andre slet ikke. Omkostningerne vilde blive mangedoblet. Det er min Overbevisning, at efter en Tids Forløb vilde man blive tvunget til at koordinere Arbejdet, at skabe et Organ, der kunde formidle Hjælpen og fordele den paa retfærdig Maade. En international Konference vilde træde sammen og forhandle. Om hvad? Om det, vi nu forhandler og træffer Beslutning om, det, som vi nu kan beslutte, hvis vi vil.

Men, Hr. Formand, da vil megen kostbar Tid været gaet tabt. Hjælp, som kunde være blevet ydet, vil være uden for vor Rækkevidde. Uoprettelig Skade vil være sket. Og endnu eet: Tilliden til de Forenede Nationers Evne til at løse Problemer effektivt og i Tide vil være svækket. De Forenede Nationers Prestige vil have lidt stor Skade.

Jeg vil gerne understrege denne Betragtning. Vor Organisation lever, men den er endnu svag. Den maa værnes og beskyttes. Mange staar endnu tøvende — vaklende mellem Tvivl og Tro. Overalt i Landene følger man vort Arbejde her i New York med anspændt Opmærksomhed. Vil det give Resultater, eller vil det, som saa ofte i det gamle Folkeforbund, kun føre til smukke, men virkningsløse Resolutioner.

Vi ved, at der er mange politiske Spørgsmaal, som endnu ikke er modne til Løsning, og hvor det er nødvendigt at vise Taalmod. Saameget mere nødvendigt er det, at vi naar Resultater paa andre Omraader. De Forenede Nationers Grundvold, paa hvilken hele Huset skal hvile, maa mures af Resultater paa det praktiske Livs Omraade; Gerninger, der viser